

OPINIÓ

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

ANIMALS I VOTS

Seixanta mil catalans van votar diumenge pel PACMA, el Partit Animalista. Com a les anteriors, els seus meritoris resultats han quedat tapats pel so- roll mediàtic, molt centrat en els escons obtinguts i les possibles combinacions entre partits. És la candidatura que ha quedat més a prop d'obtenir escons de totes aquelles que s'han presentat però han quedat fora. De fet, si les actes de diputats s'adjudiquessin en proporció directe als vots, tindrien quatre butaques al Congrés. És indubtable que el partit que defensa els drets dels animals va adquirint presència i influència. És cert que eren (són) percebuts encara com uns més dels llunàtics que apareixen en algunes paperetes als col·legis electorals al costat dels partits clàssics de primera i segona generació. Però alguna consistència deuen tenir si van obtenint

aquests resultats amb uns creixements quasi exponencials d'una votació a la següent. Per l'interior, no hem estat diferents respecte de la tendència general i n'han recollit pertot arreu. Si aconseguixen assentar-se, faran molta feina de conscienciació pels drets d'uns éssers que en tenen molt pocs. I molestaran o canviaran la forma de pensar d'alguns segons la disposició mental de cadascú. Més enllà de la «nostra» gran festa local amb bèsties, el Correbou de Cardona, tenim altres activitats a on es fan servir bòvids per divertir-se o fer-ne un espectacle, normalment de baix nivell. Fa pocs dies a Santpedor van fer les seves vaquetes, amb una sorprenent altíssima presència de públic: 2.500 persones. Desconeixia que en tenien i les cròniques expliquen que els de la Penya Carajillo van portar-ne unes que van fer córrer de valent els joves que

es van atrevir a atiar-les. A Catalunya hi ha una llei que prohibeix la mort de toros aprovada per una majoria del Parlament que deixa esclertes per tal que els de les terres de l'Ebre i alguns pobles d'aquí i d'allà ho puguin proposar a la seva població. La falta de valor polític va fer que no s'optés per una prohibició completa d'aquests actes davant de l'amenaça de revoltes per allà el Delta i rodalia. Mentre les corrides amb professionals són sanguinàries, els braus hi deixen la pell després de ser torturats, a les festes com la de Santpedor sembla que las vaques no pateixen gaire i per descomptat no les sacrificuen. A les places grans, se sustenten en una proposta estètica i artística que els afeccionats defensen amb ardor. Justifiquen la brutalitat amb escenografia i art. Mentre que en les locals, la cosa visual o d'espectacle no es veu per enlloc. Queden com uns

actes primaris, empolsegats i poc atractius. Imaginem-nos que aquestes corregudes davant (o al darrere) de peluts diversos es fessin amb gats, gossos o cabres. Segur que la iniciativa no tindria cap recorregut per ridícula i injustificada. Més amunt, d'aquí a unes setmanes a Berga faran els Elois, el que alguns volen presentar com una mena de Patum d'aigua. Res més lluny de la realitat. Uns quants rucs muntats per alguns berguedans fan una passada pels carrers principals mentre els remullen amb galledes des dels balcons. Aquí tampoc sembla que les ases passin una mala estona més enllà de la fresca de les primeres remullades imprevistes, però tot plegat no té res a veure amb l'emoció i el sentiment de la festa berguedana del Corpus. Tot plegat, una passada pels carrers, esparracada, tronada, trivial i tribal. Totalment fora d'època igual que empaïtar vedells esverats en un descampat. Ara que estan de moda a Anglaterra, Escòcia i potser aquí (els

referèndums), tot això no en resistiria un a tot Catalunya, però, a cada poble que en té, els acèrrims els protegeixen amb justificacions de tota mena, en algun cas amb agressivitat. Sóc defensor de tots els animals. Però no m'agrada tenir-ne de domèstics a casa. En alguns caos penso que fins i tot és antinatural per a ells. Posar un pastor alemany en un pis de 80 metres quadrats i treure'l quinze minuts al dia per fer-lo orinar a la paret de la casa d'un altre em sembla un acte més de brutalitat cap als gossos i de falta de respecte cap als altres. Des que em vaig adonar de noiet que atacar tots els vertebrats que em trobada amb els amics pels boscos propers del meu poble era una salvatjada inacceptable, quan miro un mamífer, en quasi tots hi veig un esguard hominoid. Per a mi, una prova empírica que tenen i transmeten sentiments. Amb ells convivim. D'ells ens alimentem. Si el mots animal i ànima s'assemblen tant, per alguna cosa deu ser.

ESPANYA HA MORT

TRIBUNA

Josep M. Mata-Perelló

DOCTOR EN GEOLOGIA

És evident que cal fer una ferma reflexió, de cara al nostre futur com a societat, després de comprovar que no hi ha canvi possible dintre de l'Estat espanyol. Ara és l'hora de trencar definitivament tots els ponts cap enllà, no pas amb el poble espanyol, ni amb cap altre poble, sinó amb l'estat burgès, capitalista i corrupte. És

trist però ja no hi ha cap camí, després de comprovar que malgrat tots els esforços que molts i moltes hem fet de bastir ponts, se'ns han trencat o s'estan trencant. Possiblement, el camí cap al referèndum del nostre país com a poble lliure ja no és possible. Les forces que defensaven aquest camí (de vegades amb tendresa) no han crescut. Encara més: s'han perdut massa vots. En canvi, els que s'oposaven a aquesta via o a cap altra que ens portés a ser lliures com a poble, en un estat socialment lliure, han incrementat la seva força. El nostre gran enemic s'ha enfortit considerablement. Ha quedat constància que el camí cap a la desconexió pel referèndum ja no és possible, en un estat en què una part considerable de la població dóna suport a l'immobilisme estancat en el poder.

Tot i així, hi ha un altre futur a la vista. Al nostre, ha quedat constància de la gran victòria de les forces que lluiten pel canvi social, per posar fi a les retallades, els desnonaments, la discriminació del poble i la perpetuïtat dels beneficis dels poderosos, amb el capitalisme salvatge, ferroç i naturalment corrupte... I s'ha guanyat per segona vegada en pocs mesos. Potser ja és l'hora de replantejar les relacions amb les forces fraternals de les classes populars dels veïns de l'Estat espanyol. Potser hi ha un altre camí i cal buscar-lo. Podria ser que la forma d'avançar cap a un estat socialment lliure fos intensificar el nostre poder, en realitzar aquí un profund canvi social, en derrotar aquí el capitalisme ferotge que sovint menysprea el poble, per tal de salvaguardar els seus propis beneficis. Possiblement aquest sigui el camí per al nostre poble. I de ben segur que aquest camí podria ser el mirall i alhora el reforç perquè les classes populars menyspreades dels pobles ve-

ïns, del nord i del sud, de l'est i de l'oest, caminin cap a la seva pròpia llibertat. És possible que s'hagin de replantejar totalment els vincles amb els altres pobles veïns. I una forma fraternal d'avançar, ara per ara, és fer-ho aquí, ara que podem. El nostre poble no pot esperar més i l'altre tampoc. Però, ara per ara, aquí hi ha encara possibilitats d'arribar-hi i allà no. Avencem nosaltres perquè puguin avançar ells. Avencem sent solidaris al mateix temps, amb els que ara no poden avançar: si no ho fem nosaltres, tampoc ho podran fer ells. Però avencem, cap a la República Catalana Popular, i lliure dels corruptes de dintre i dels corruptes de fora. Crec que ara per ara podem anar plegats cap a aquest camí, tant els que han votat els partits guanyadors del canvi, com els que no han votat a les eleccions espanyoles. Però ja és hora del canvi. Potser aquest camí és una utopia. Però és possible avançar sense utopies?

ESCOLA D'ESTIU: TRANSFORMANT L'EDUCACIÓ

TRIBUNA

Joan Badia i Pujol

PRESIDENT DEL COL·LECTIU DE DOCENTS DEL BAGES

Quan acaba el curs escolar, molts mestres i professors, professionals de la docència, es plantegen com ha anat el curs i quines millores han d'introduir per

al curs vinent. Aquesta manera de fer, estrictament professional, és molt estesa entre els docents del nostre país. La tradició de renovació pedagògica i la voluntat de fer les coses cada curs millors impulsa molts mestres a la reflexió personal o col·lectiva sobre com millorar la manera de fer a l'aula, els materials de classe, el sistema d'avaluació o la preparació de les activitats docents en general. Aquesta tradició és a l'arrel de les Escoles d'Estiu. Al Bages aquesta manera de fer és força més estesa del que de vegades es comenta o sembla. Són moltes les escoles o instituts, els centres educatius en general,

que aquests dies, ja sense alumnes d'educació infantil, primària o secundària (una mica més tard, a les llars d'infants), aborden la planificació del curs vinent, amb una anàlisi de com ha anat el curs i una revisió dels resultats obtinguts. Aquesta pràctica ha de ser vista per tothom, però sobretot per les famílies i les administracions, com un moment clau per a millorar la qualitat de la nostra educació. Sense la reflexió i la proposta de millores per al futur, difícilment tant els centres com els professionals de l'educació, podrien canviar i adaptar-se a les necessitats sempre canviants de la nostra societat.

Per això, l'Escola d'Estiu ofereix un marc idoni per a aquesta tasca. En general, les escoles d'estiu han estat punts de trobada entre mestres de diferents nivells i àmbits, amb experiències i bagatges diversos, que comparteixen visions i es formen mitjançant l'enriquiment del treball col·lectiu. Al Bages aquesta nova edició, que es farà als locals i amb el suport de la Fundació Universitària del Bages, ja compta amb un centenar llarg de professionals inscrits (però encara hi ha places) en una desena d'activitats i cursos que el Col·lectiu de Docents del Bages ha programat, amb el suport del departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.